

Prva znanstveno-stručna
konferencija mladih slavista

PhiloSlavicon

KNJIŽICA SAŽETAKA

Klub studenata rusistike Puškin

Zagreb, svibanj 2023.

Prva znanstveno-stručna konferencija mladih slavista *PhiloSlavicon*

Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, 25. svibnja 2023.

Organizator:

Klub studenata rusistike Puškin
Ivana Lučića 3
10 000 Zagreb, Hrvatska
ksru.puskin@gmail.com
danfilologa.ksrup@gmail.com

Voditeljice projekta:

Lucija Bažant
Ana Lovrečki

Organizacijski odbor:

Elena Barić
Lucija Bažant
Greta Goll Vasari
Nika Livaković
Ana Lovrečki
Lucija Mrđen
Anja Soldo
Nera Šoštarić
Darko Vasilj

Lektura i korektura:

Greta Goll Vasari
Darko Vasilj

Urednik:

Darko Vasilj

Recenzentica:

dr. sc. Anita Hrnjak

Grafičko oblikovanje:

Greta Goll Vasari

Plenarno predavanje:

akademik Josip Užarević

Zahvale:

Filozofski fakultet Sveučilišta u
Zagrebu
Odsjek za istočnoslavenske jezike i
književnosti
Katedra za ruski jezik
Katedra za rusku književnost
dr. sc. Anita Hrnjak
akademik Josip Užarević

Svibanj 2023.

Prva znanstveno-stručna konferencija mladih slavista

PhiloSlavicon

Klub studenata rusistike Puškin
Zagreb, svibanj 2023.

Posebno zahvaljujemo dragoj profesorici, dr. sc. Aniti
Hrnjak na podršci, korisnim savjetima te uloženom
vremenu i trudu tijekom organizacije Philo Slaviconae.

Bez Vas ova konferencija uistinu ne bi zasjala u
punom sjaju.

Zahvaljujemo i vrhunskom znanstveniku i akademiku,
našem dragom profesoru Josipu Užareviću, koji je
odgajio generacije rusista.

Hvala vam od sveg srca,
vaši puškinovci

Sadržaj

1.

Iva Antičević (Sveučilište u Zagrebu): Motivi predaje kao usmenoknjiževnog žanra u Baretićevu romanu *Osmi povjerenik*

2.

Ante Baran (Sveučilište u Zadru): Vladimir G. Sorokin, *Plavo salo*: kult „Majke Zemlje” kao metaforički satirički prikaz ruskog postsovjetskog fundamentalizma

3.

Elena Barić (Sveučilište u Zagrebu): Aspekt vremena u romanu E. Vodolazkina *Brisbane*

4.

Lucija Bažant (Sveučilište u Zagrebu): Ogledalce, ogledalce... – lingvokulturološko istraživanje o (auto)percepciji Hrvata

5.

Katarina-Antonia Boras (Sveučilište u Zagrebu): Motiv zla u drami *Vlast tame* L. N. Tolstoja

6.

Anamaria Brkić (Sveučilište u Zagrebu): Bajka kao tekstna vrsta

7.

Ana-Maria Dadić (Sveučilište u Zagrebu): Frazemi u govorima Vladimira Vladimiroviča Putina o ratu u Ukrajini

8.

Teo Francišković (Sveučilište u Zagrebu): Atribucija i apozicija u hrvatskom jeziku: Utjecaj engleskog jezika na hrvatsku strukturu

Sadržaj

9.

Jakub Gierszal (Sveučilište Adama Mickiewicza u Poznaniu, Poljska): Poljski lingvisti na tragu naziva nogometnih klubova

10.

Lovro Klepac (Sveučilište u Zagrebu): Kognitivnolingvistički pristup kolektivnim imenicama u južnoslavenskim jezicima

11–12.

Antonio Milovina (Sveučilište u Zagrebu): Problem ličnosti u visokotehnologiziranom (anti)utopijskom društvu na primjeru romana *Mi* E. I. Zamjatina i tehno-opere *Mi, XXII. stoljeće* V. J. Argonova

13.

Anamarija Mrkonjić (Sveučilište u Zagrebu): Komu zahvaljujemo na ženskome pismu?

14.

Krešimira Polegubić (Sveučilište u Zadru): Liza Hohlakova kao sjecište ideja u *Braći Karamazovima*

15.

Katarina Rakić (Sveučilište u Zagrebu): Analiza ruskih frazema semantičkih polja 'blizu' i 'daleko'

16.

Robert Sviben (Sveučilište u Zagrebu): *Zavoditi* ili *zavađati*: Tvorbena plodnost prijevoja u suvremenim hrvatskim govorima

Sadržaj

17.

Adrijan Štivić (Sveučilište u Zagrebu): *Gospoda Glembajevi* i *Fritzspiel*: usporedba nepromjenjivosti djelatnih sila

18.

Antea Tokić (Sveučilište u Zagrebu): Starost i mladost u hrvatskoj i ruskoj frazeologiji

19.

Darko Vasilj (Sveučilište u Zagrebu): Skaz o skazu

20.

Josipa Vukušić i Barbara Surjan (Sveučilište u Zagrebu): Izgradnja prostora u romanu *Adio kauboju*

***Slavistika jučer, danas,
sutra –
tragom filološke baštine
očima mladih***

Iva Antičević

Studentica Diplomskoga studija kroatistike i lingvistike

Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu

ivaanticevic1@gmail.com

**Motivi predaje kao usmenoknjiževnog žanra
u Baretićevu romanu *Osmi povjerenik***

Prvi roman Renata Baretića *Osmi povjerenik* može nam biti zanimljiv prije svega zbog činjenice da je radnja smještena na najudaljenijem, a pritom i izmišljenom hrvatskom otoku Trećiću na kojemu se govori i izmišljeni trećićanski dijalekt – svojevrsan spoj engleskog i talijanskog jezika te čakavskog narječja hrvatskog jezika. Djelo se s druge strane uvelike oslanja na usmenoknjiževnu tradiciju, posebice predaju kao usmenoknjiževni žanr. U uvodnom ćemo dijelu izlaganja definirati usmenu predaju u odnosu na bajku, objasniti temeljne načine njezina kazivanja (kronikat, memorat, fabulat) i ukratko se osvrnuti na strukturu i temeljne postupke povijesnih i demonoloških predaja (posebice postupke „činiti tajnim“ i „činiti poznatim“). Društveno-povijesno-geografsko okruženje u kojemu se radnja odvija glavni će lik rekonstruirati iz kazivanja o životnim iskustvima samih stanovnika otoka. Stoga ćemo u središnjem dijelu izlaganja pokazati na koji način autor preobražava i uklapa predajne elemente u pisanu priču, odnosno na koji se način uz pomoć usmenoknjiževnog interteksta postižu posebni poetički učinci. Pritom će nam biti važni motivi nesretne ljubavi, snova koji najavljuju smrt, čedomorstva, uroka koji se bacaju na nove posjetitelje i apotropejskih postupaka. Usto još valja spomenuti i neobične kulturne obrasce te likove koji podsjećaju na bića s nadnaravnim sposobnostima, a koja su karakteristična za demonološke predaje. Na kraju ćemo se izlaganja osvrnuti na glavnog lika, tj. osmog povjerenika koji prelazeći iz 'civilizacije' u trećićansku oazu postaje dijelom novog svijeta koji funkcionira po potpuno drugačijim pravilima.

Ključne riječi:

roman, usmenoknjiževni intertekst,
usmena predaja.

Ante Baran

Magistar francuskoga i ruskoga jezika i književnosti

Sveučilište u Zadru

baranante18090607@gmail.com

Vladimir G. Sorokin, *Plavo salo*: kult „Majke Zemlje” kao metaforički satirički prikaz ruskog postsovjetskog fundamentalizma

U satiričnom romanu *Plavo salo* Vladimir Georgijevič Sorokin gradi antiutopijski svijet budućnosti koji se referira na ideološku polariziranost postsovjetske Rusije (na prozapadnjake i antiliberale), kao i na sve učestaliju pojavu neotradicionalističkog i neoimperijalističkog diskursa u ruskim intelektualnim krugovima. U izlaganju će biti riječi o postupku metaforičkog satiričkog oblikovanja kojim su politički fundamentalizam i euroazijanistička ideologija prikazani u obliku grotesknog poganskog kulta Majke Zemlje čiji pripadnici spolno opće sa sibirskim tlom. U satirizaciji antiliberalne retorike V. G. Sorokin koristi konceptualnu metaforu ZEMLJA JE MAJKA kao sintagmu lišenu prenesenog značenja, koja zatim postaje osnovom za oblikovanje mete satire u vidu tzv. „zemljojeba”. Budući da je u tekstu izražen geopolitički kontekst, zemlja ujedno označava i nacionalni teritorij, majku državu, stoga je njihovo domoljublje u romanu prikazano kao incestuozan odnos. Takvom slikom autor naglašava htonističku i materijalističku prirodu jednog tipa ruskog patriotizma naslijeđenog iz sovjetske prošlosti, koji M. Epštejn iz psihoanalitičke perspektive opisuje kao Edipov kompleks nacije – svrgavanje oca (onog duhovnog i nebeskog) i okretanje k majci (materijalnom, zemnom). Kroz prizmu Epštejnova psihoanalitičkog pristupa analizirat će se diskurs i ponašanje likova te istaknuti grotesknost čija se odlika „spajanja nespojivog” očituje u degradaciji duhovnog u doticaju sa zemnim, što se na kognitivnolingvističkom planu može promotriti kao stapanje dviju međusobno udaljenih konceptualnih domena.

Ključne riječi: Vladimir Sorokin, *Plavo salo*, metaforičko satiričko oblikovanje, groteska, metaforika zemlje.

Elena Barić

Studentica Prijediplomskoga studija ruskoga jezika i književnosti
i Diplomskoga studija germanistike
Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
ebaric@m.ffzg.hr

Aspekt vremena u romanu E. Vodolazkina *Brisbane*

U izlaganju „Aspekt vremena u romanu E. Vodolazkina *Brisbane*“ proučavaju se specifičnosti poimanja i prezentacije vremena koje su karakteristične za cjelokupan opus Evgenija Vodolazkina, pa tako i za njegov roman iz 2018. *Brisbane*. U tu svrhu najprije se objašnjava pojam kronotopa Mihaila Bahtina koji u suvremenoj znanosti o književnosti zauzima centralnu poziciju pri tumačenju uloge vremena i prostora u književnim djelima te u kojemu prevaže upravo aspekt vremena. Objašnjenju kronotopa, odnosno aspekta vremena po Bahtinu posvećen je čitav prvi dio izlaganja. U drugome dijelu teorija iz prvoga dijela primjenjuje se na konkretne primjere iz spomenutoga romana te se povezuje s općim shvaćanjem vremena autora E. Vodolazkina. Naime, taj suvremeni ruski pisac također je stručnjak za rusku srednjovjekovnu literaturu te učenik poznatoga akademika Dmitrija Lihačjova, zbog čega se u svim njegovim djelima susreće specifično rusko srednjovjekovno poimanje vremena kao spiralne, a ne ciklične strukture, koje svoje korijene pronalazi u kršćanstvu. Upravo je vrijeme i jedna od glavnih tema koje se provlače kroz njegovo književno stvaralaštvo. U izlaganju se uz primjere iz primarnoga teksta nastoji objasniti te istaknuti uloga i shvaćanje vremena u romanu *Brisbane* te povezati vrijeme s drugim važnim motivima djela kao što su smrt, život, kršćanstvo i umjetnost.

Ključne riječi:

kronotop, vrijeme, (rusko)
srednjovjekovlje, kršćanstvo.

Lucija Bažant

Studentica Prijediplomskoga studija ruskoga jezika i književnosti
Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
lbazant@m.ffzg.hr

Ogledalce, ogledalce... – lingvokulturološko istraživanje o (auto)percepciji Hrvata

Ovo se izlaganje iz lingvokulturološke perspektive bavi predodžbom Slavena u jezičnoj slici svijeta govornika hrvatskog jezika. Analiziraju se podaci dobiveni asocijativnom metodom ispitivanja verbalnih reakcija 60 govornika hrvatskoga jezika te se uspoređuju s podacima iz ranijeg ispitivanja provedenog 2017. na uzorku od 100 ispitanika podijeljenih u tri dobne skupine. Ispitivanje predstavljeno u ovom izlaganju provedeno je u svibnju 2022. godine na uzorku od 60 studenata. Anketu je činilo četrnaest verbalnih podražaja (stimula), a riječ je o četrnaest naziva naroda i šest tematski povezanih distraktora: *domovina, globalizacija, identitet, migracija, diplomacija, različitost*.

U izlaganju će biti predstavljena analiza nekoliko stimula te njihova usporedba s ranijim istraživanjem. Prikazat će se tako „najintrigantniji“ stimuli, tj. oni u kojima je došlo do najznačajnijih pomaka u predodžbi u jezičnoj slici svijeta govornika hrvatskoga jezika.

Važno je napomenuti kako su rezultati istraživanja relativni zbog malog broja ispitanika, no oni su u svakom slučaju indikativni, pa stoga bez sumnje mogu biti zanimljiva podloga daljnjim istraživanjima u području lingvokulturologije.

Ključne riječi: jezična slika svijeta, Slaveni, (auto)percepcija, lingvokulturologija, asocijativno ispitivanje.

Katarina-Antonia Boras

Studentica Prijediplomskoga studija ruskoga jezika i književnosti i
Diplomskoga studija francuskoga jezika i književnosti
Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
katarina.a.boras@gmail.com

Motiv zla u drami *Vlast tame* L. N. Tolstoja

U jednom od svojih najznačajnijih dramskih ostvarenja L. N. Tolstoj seljaštvu otvara vrata kazališne scene u kontekstu propitivanja vječne i općeljudske teme borbe dobra i zla, koja se promatra kroz prizmu kršćanskih religioznih i moralnih normi. Element didaktičnosti u pristupu toj temi naglašava i sam Tolstoj u svojim teorijskim tekstovima. Sukladno tomu cilj je našeg izlaganja pokazati kako upravo motiv zla kao dio religiozno-moralnih motiva u drami igra središnju ulogu u razvoju dramske radnje i u dramskim konfliktima te pokazati na koje se načine takva uloga ostvaruje. Pritom posebnu pažnju obraćamo na nekoliko elemenata u drami koje u ovom kontekstu smatramo najvažnijima. To su, za početak, naslov i biblijski epigraf koji nagovještaju i naglašavaju prvenstvo simboličkog i etičkog u drami te upućuju na kršćanski podtekst. Također, epigraf i puni naziv drame *Vlast tame, ili sputi joj se nožica i pogibe ptičica* upućuju i na gradaciju u razvoju dramske radnje: jedan grijeh za sobom vuče drugi, pri čemu se razina odstupanja od kršćanskog morala postupno povećava i postaju izraženiji naturalistički elementi. Nikitino pokajanje u posljednjem činu predstavlja razrješenje sukoba između grijeha i moralnih zakona i time monolitna „vlast tame“ iz naslova postaje relativna u kontekstu savjesti pojedinca. Pokajanje je, kao i lik Akima, dramski pasivnog propovjednika kršćanskih vrijednosti, u kontrastu s likom Matrone, „majstorom“ i „majkom“ čitave intrige koja relativiziranjem moralnih zakona aktivno motivira razvoj dramske radnje.

Ključne riječi: zlo, dinamika dramske radnje, kršćanstvo, Biblija, naturalizam.

Anamaria Brkić

Studentica Diplomskoga studija anglistike i polonistike
Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
anamaria.brkic@gmail.com

Bajka kao tekstna vrsta

Na našim se prostorima riječ *bajka* stoljećima upotrebljava u značenju izmišljotine, odnosno besmislenog i nevjerojatnog kazivanja. Takvo shvaćanje bajke očuvalo se do danas i u novijim definicijama termina. Poljska stručna literatura razlikuje dva tipa bajki: narodnu bajku (*bajka ludowa*) koja obilježava narodnu pripovijetku u širem opsegu i pripovijetke s čudesnim sadržajem koje klasificira kao čarobne ili fantastične bajke. Ovo se izlaganje osvrće na bajku kao tekstnu vrstu, odnosno tvorevinu zatvorene strukture koja ima jasan, formulaičan i objektivan okvir. Izlaganje također daje kratak pregled Proppove *Morfologije bajke*, prve tekstne gramatike koja se tiče bajke te iznosi ključne zaključke o samoj strukturi bajke i jedinicama odnosno funkcijama koje čine svaku bajku bez obzira na kulturu u kojoj ona nastaje. U nastavku je ponuđena analiza teksta različitih poljskih bajki s posebnim fokusom na njihov okvir, koji čine naslov (*tytuł*) te početne i završne formule (*formuły inicjalne i formuły finalne*). Za bajku kao tekstnu vrstu prijelaz iz usmenoknjiževne tradicije u pisanu značio je promjene ponajprije po pitanju naslova, a potom i početnih odnosno završnih formula. Naslov je poprimio dvije funkcije: identifikacijsku i funkciju inicijalnog metaiskaza, tj. sada je imao ulogu žanrovski odrediti priču te donijeti informacije o sadržaju teksta. Nadalje, u usmenoj tradiciji bajka završava u trenutku kada završi naracija, međutim pisani tekst zahtijeva nešto drukčiji pristup, stoga su uvedene dodatne završne formule koje signaliziraju da je bajci došao kraj.

Ključne riječi: bajka, tekst, naslov, početne i završne formule.

Ana-Maria Dadić

Studentica Diplomskoga studija ruskoga jezika i književnosti
Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
anamdadic@gmail.com

Frazemi u govorima Vladimira Vladimiroviča Putina o ratu u Ukrajini

Neosporno je kako je ruski jezik bogat frazemima koji pronalaze primjenu kako u svakodnevnoj komunikaciji, tako i u drugim sferama ljudske djelatnosti, npr. u političkom diskursu. Retorika predstavlja jako važno oružje na političkoj sceni, stoga ne bi trebala čuditi činjenica da je ruski predsjednik Vladimir Putin sklon uporabi frazema u svojim govorima.

U izlaganju se najprije u kratkim crtama predstavlja teorijska pozadina frazeologije. Potom će biti predstavljen praktični dio istraživanja kojem je svrha bila prikupljanje i analiza frazema iz izabranih Putinovih govora. Važno je naglasiti da se, kako i sam naslov izlaganja kaže, pozornost pridaje njegovim govorima vezanima za rat u Ukrajini, odnosno onima koje je održao unazad godinu dana, počevši od objave rata u Ukrajini 24. veljače 2022. pa sve do danas. Kao izvor poslužit će isključivo njegovi govori dostupni na službenoj stranici Kremlja, tj. Ureda Predsjednika Ruske Federacije.

Prikaz analize frazeološkoga korpusa podrazumijeva ponajprije prijevod pronađenih frazema na hrvatski jezik (ako je moguće, odgovarajućim hrvatskim frazeološkim ekvivalentima), a potom elaboriranje svrhe i ciljeva njihove primjene. Rezultati provedenog istraživanja trebali bi dokazati početnu hipotezu da Vladimir Vladimirovič Putin u svojim govorima o ratu u Ukrajini učestalo koristi frazeme i da njihova uporaba nije sasvim slučajna. S obzirom na to da upotrebu frazema karakterizira velika izražajnost i specifičnost izraza, on ih koristi u određenim kontekstima kako bi privukao pozornost slušatelja te izazvao željene reakcije.

Ključne riječi:

frazeologija, Vladimir Vladimirovič Putin, rat u Ukrajini.

Teo Francišković

Student Diplomskoga studija anglistike i ruskoga jezika i književnosti
Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
teo.franciskovic@gmail.com

**Atribucija i apozicija u hrvatskom jeziku:
Utjecaj engleskog jezika na hrvatsku strukturu**

U izlaganju se proučavaju nove atribucijske i apozicijske strukture koje su se odnedavno uvriježile u hrvatskom jeziku pod utjecajem engleskih sintaktičkih struktura. Radi se o strukturama tipa *imenica + imenica*, pri čemu se prva imenica (ponekad imenički skup: strani naziv ili izraz) ponaša nesklonjivo te se ne slaže s drugom (glavnom) imenicom u rodu, broju ili padežu, prateći time pravila engleske gramatike, a ne sintaksu standardnog hrvatskog jezika. Prvi dio izlaganja predstavlja opsežan pregled pravila atribucije i apozicije u hrvatskom (standardnom) jeziku, pravila atribucije i apozicije (točnije, predmodifikacije i postmodifikacije) u engleskom jeziku te fenomena jezičnog posuđivanja (ponajprije pitanja sintaktičke razine jezičnog dodira). U drugom se dijelu izlaganja razmatraju novonastale „miješane“ hrvatsko-engleske strukture, uloga koju vrše u rečenici, usporedba s tradicionalnim strukturama, njihova primjena i raširenost s obzirom na funkcionalne stilove jezika, semantička i tvorbeno obilježja i ograničenja, ali također i razlozi njihove popularnosti, pozitivne i negativne strane njihova (mogućeg) prihvatanja kao validne sintaktičke strukture standardnog hrvatskog jezika te stavovi lingvista po pitanju njihove uporabe. U izlaganju se spomenute strukture tipa *imenica + imenica* nastale pod utjecajem engleske gramatike također uspoređuju s naizgled sličnim (ali ipak neupitno drukčijim) strukturama – polusloženicama i strukturama tipa (nesklonjivi) *pridjev + imenica* u kojima pridjevni atribut čine pridjevi nastali konverzijom (adjektivizacijom). Istraživanje je provedeno na temelju relevantne literature: gramatike hrvatskog i engleskog jezika, prijašnjih istraživanja na ovu temu te primjera uporabe tih struktura u pisanom jeziku. Izlaganje svjedoči o sve značajnijem utjecaju engleskog jezika i porastu broja anglizama (koji se danas primjećuju ne samo na leksičkom polju već i na sintaktičkom) te postupnoj promjeni u okviru gramatike hrvatskog jezika.

Ključne riječi:

atribucija, apozicija, predmodifikatori,
postmodifikatori, jezično posuđivanje.

Jakub Gierszal

Student Diplomskoga studija slavistike (smjer: kroatistika)

Sveučilište Adama Mickiewicza u Poznaniu, Poljska

jaknow22@st.amu.edu.pl

Poljski lingvisti na tragu naziva nogometnih klubova

Izlaganje se bavi poviješću poljskih lingvističkih istraživanja naziva nogometnih klubova. Dosad tema sportske onomastike nije bila odveć popularna u Poljskoj, a pogotovo u Hrvatskoj. Slično je s onomastikom koja se tiče naziva nogometnih klubova, no u posljednjih deset godina ima sve više radova koji se bave tom temom. Prema tome, u ovome izlaganju bit će predstavljeni najvažniji članci i poljska istraživanja iz 20. stoljeća (1969–2000) te 21. stoljeća (2005–2022). Predstavljeni radovi podijeljeni su na tri skupine. Prva je posvećena tekstovima u kojima se lingvisti bave nazivima klubova posvećenima različitim sportskim disciplinama, među ostalim nogometu. S jedne strane, to su najstariji članci objavljeni krajem 60-ih i početkom 70-ih godina 20. stoljeća (Stefan Reczek, Jan Ōżdżyński), a s druge strane to su tekstovi Kazimierza Jaruszewskog nastali između 1997. i 2000. godine te kasniji radovi iz 2007. (Bogusław Dunaj) i 2011. (Artur Gałkowski). Druga skupina tiče se istraživanja isključivo nogometnog nazivlja u Poljskoj i u svijetu. To su tekstovi Kordiana Kuczme iz 2010, regionalna istraživanja Zenona Lice (2005) i Kamila Czyżaka (2006) te članci Wojciecha Wilczyńskiego (1999) i Dariusza Słapeka (2021). Posljednja je skupina radova posvećena tekstovima koji se bave nazivima nogometnih klubova u slavenskim zemljama, odnosno u Bugarskoj (Mateusz Maziarz, 2015), Ukrajini (Iryna Protsyk, 2019, 2021; Marek Olejnik 2014) i Crnoj Gori (Marcin Fastyn, 2021). Bit će spomenut i završni rad autora izlaganja iz 2022. o nazivima nogometnih klubova u Dalmaciji. Izlaganje predstavlja uvod u temu sportskog nazivlja u onomastici i trebalo bi biti osnova i poticaj za buduća istraživanja naziva nogometnih klubova jer baš se u klupskim nazivima mogu razotkriti, među ostalim, značajne vrijednosti određene zajednice te njezina povijest i kultura.

Ključne riječi: onomastika, nazivi sportskih klubova, sportsko nazivlje, nogomet.

Lovro Klepac

Student Diplomskoga studija talijanistike i južne slavistike

Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu

klepaclovro.lk@gmail.com

**Kognitivnolingvistički pristup kolektivnim imenicama
u južnoslavenskim jezicima**

U ovome izlaganju provodi se usporedna analiza kolektivnih imenica u južnoslavenskim jezicima pomoću teorijsko-metodološkoga okvira kognitivne lingvistike. Teorijske postavke preuzete su iz relevantne kognitivnolingvističke literature te gramatikā južnoslavenskih jezika. Na početku izlaganja govori se o specifičnom pristupu vrstama riječi koji kognitivna lingvistika zagovara, pa tako i o konceptu kolektivnosti. Središnji dio izlaganja posvećen je kategoriji živosti, koja i u drugim, a posebno južnoslavenskim jezicima uvelike interferira s kolektivnošću kao semantičkim sadržajem leksema pri odabiru određenih sročnosnih obrazaca. Na kraju se predstavlja anketno istraživanje provedeno na izvornim govornicima hrvatskoga jezika u svrhu procjene stupnja živosti odabranih kolektivnih imenica, kao i korpusna analiza odabranih kolektivnih imenica pri odabiru sročnosnog obrasca u hrvatskom, bugarskom i slovenskom jeziku.

Ključne riječi: kognitivna lingvistika,
južnoslavenski jezici, kolektivne imenice,
živost, sročnosni obrazac.

Antonio Milovina

Magistar ruskoga jezika i književnosti, asistent

Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu

amilovina1@gmail.com

**Problem ličnosti u visokotehnologiziranom (anti)utopijskom društvu
na primjeru romana *Mi* E. I. Zamjatina i tehno-opere *Mi, XXII. stoljeće*
V. J. Argonova**

Ruski filozof Nikolaj Berdjaev u članku *Čovjek i stroj* (Человек и машина, 1933) piše kako stroj ne predstavlja samo rješenje određenih čovjekovih problema već i izvor novih. Tehnološki napredak, smatra Berdjaev, „porobljava“ čovjeka, što u konačnici dovodi do njegova raspada kao „prirodnog bića“ i stvaranja novog, mehaniziranog bića.

Upravo je tehnološki napredak jedan od glavnih motiva antiutopijskog romana Evgenija Zamjatina *Mi* (Мы, 1924). Ipak, Zamjatin se primarno ne usredotočuje na utjecaj tehnologije na čovjeka, već je ona tek sredstvo kojim totalitarni sustav „Jedine Države“ nastoji izgraditi utopijsko društvo u kojem vlada apsolutna jednakost. Važan je korak u ostvarenju te vizije, dakako, potpuno iskorjenjivanje čovjekove individualnosti, a naposljetku i ličnosti. Taj se proces kod Zamjatina ostvaruje prije svega kroz složeni sustav kontrole društva. Gotovo stoljeće nakon Zamjatinova romana ruski znanstvenik i kompozitor Viktor Jur'evič Argonov objavljuje svoju tehno-operu *Mi, XXII. stoljeće* (Мы, XXII век, 2018) u kojoj donosi svoju viziju budućeg visokotehnologiziranog društva. Argonovljeva tehno-opera u puno je manjoj mjeri usredotočena na pojedinca i njegov doživljaj (anti)utopijskog društva, ali je zato fokus stavljen upravo na znanstveni i tehnološki napredak koji na nov način dovodi do iščezavanja čovjekove ličnosti.

U izlaganju će se analizirati i usporediti različiti pristupi problematici ličnosti u Zamjatinovu i Argonovljevu djelu, tj. različite metode kojima utopijsko društvo budućnosti koristi znanstveni i tehnološki napredak kako bi stvorilo privid sveopće sreće.

Pritom će se uzeti u obzir naglašeni politički podtekst Zamjatinova romana te znanstveno-filozofska podloga Argonovljeve tehno-opere, koja je zapravo umjetničko utjelovljenje njegovih vlastitih misaonih eksperimenata na području ljudske svijesti.

Glavni je cilj istražiti koja od dviju (anti)utopijskih vizija u većoj mjeri dovodi do raspada čovjekove ličnosti i koja je uloga tehnologije u tom procesu.

Ključne riječi: antiutopija, tehnologizacija društva, raspad ličnosti, *Mi* E. Zamjatina, *Mi*, *XXII. stoljeće* V. Argonova.

Anamarija Mrkonjić

Studentica Prijediplomskoga studija kroatistike

Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu

anamarijamrkonjic12@gmail.com

Komu zahvaljujemo na ženskome pismu?

Feminizam se kao jedan od oblikovanih političkih pokreta javlja početkom dvadesetoga stoljeća, potaknut socijalnim promjenama modernoga doba. Temeljna borba usmjerena je na preoblikovanje postojećih odnosa u društvenoj podjeli, na podrivanje patrijarhata. Termini se kreću od teorijskoga feminizma do feminističkog aktivizma, od feminističkoga umjetničkog izražavanja do uspostavljanja feminističkih pozicija kao politički relevantnih. Kada je riječ o književnoteorijskoj i umjetničkoj feminističkoj praksi koristi se sintagma *žensko pismo*. Feminizam se zahuktao 60-ih i 70-ih godina, a nedugo zatim žensko je pismo izgledalo kao jedna od perspektivnijih poetika recentne hrvatske književnosti. Tko su bile prve hrvatske feministkinje? Prije nego što je feminizam odjeknuo zagrebačke su se učiteljice još u 19. stoljeću okupile u Hrvatskome pedagoškom zboru i pokrenule prvi časopis namijenjen ženama *Domaće ognjište*. Među prvim ženama koje su propitivale zadane im društvene norme i očekivanja bile su Dragojla Jarnević i Marija Jurić Zagorka. 80-ih godina njih je nasljeđovalo nekoliko snažnih literarnih glasova – Irena Vrkljan, Dubravka Ugrešić, Slavenka Drakulić, nešto kasnije i Daša Drndić. Na temelju djela Drakulić i Ugrešić ocrtat ćemo kulturno-političku i književnu scenu nekoliko slavenskih zemalja te kako se feminizam oblikovao kao istovremeno socijalni, politički i teorijski pokret, a i povući paralele s feminizmom danas. Feministički *brend* danas izrazito je različit od neposlušnosti ženskih glasova i figura koje su se oblikovale na prijelazu sedamdesetih u osamdesete, od njihova nepristajanja na zadanost do njihova otvorena sučeljavanja s javnošću.

Ključne riječi: feminizam, žensko pismo, politika, poetika.

Krešimira Polegubić

Magistra engleskoga i ruskoga jezika i književnosti

Sveučilište u Zadru

kpolegubic@gmail.com

Liza Hohlakova kao sjecište ideja u *Braći Karamazovima*

Cilj je ovog izlaganja analizirati Lizu Hohlakovu kao lik u kojem se sijeku glavne ideje romana *Braća Karamazovi* (1880), točnije ideje čiji su nositelji Ivan, Aljoša i Dmitrij. Budući da je lik Lize usko povezan s Aljošom, do te mjere da u romanu sudjeluje isključivo u dijalozima s njim, Liza se uglavnom promatra kao Aljošina zaručnica i ne obraća se pozornost na njezin pogled na svijet, u kojem se reflektiraju i razvijaju bitne ideje romana poput patnje, grijeha, krivnje i odgovornosti. Bahtinova teorija o idejnosti kod Dostojevskog, iznesena u djelu *Problemi poetike Dostojevskog* (1963), ukazuje na važnu ulogu ideje i dijaloga u polifonijskom romanu te uvodi pojam čovjeka ideje, stoga će poslužiti kao polazište za analizu. Prema Bahtinu, *Braća Karamazovi* predstavljaju vrhunac polifoničnosti odnosno višeglasja različitih ideja i svjetonazora koji se iznose dijaloški te tako dopiru do drugih glasova, u čijim se ustima ideja izmjenjuje, izobličava, negira ili pak potvrđuje. Upravo je u liku Lize, paralizirane četrnaestogodišnje djevojčice, čije stanje potencijalno proizlazi iz psihičkog poremećaja, moguće prepoznati sraz različitih ideja koje Lize preuzima, prilagođava, potvrđuje i izobličava, a sukob ideja pritom eskalira histeričnim napadajem. U izlaganju će se uspostaviti veza između Bahtinove teorije i konkretnih primjera iz romana kako bi se ukazalo na posebnu funkciju koju lik Lize ima u romanu.

Ključne riječi: *Braća Karamazovi*,
Dostojevski, Bahtin, polifonija.

Katarina Rakić

Studentica Prijediplomskoga studija ruskoga jezika i književnosti i
Diplomskoga studija španjolskoga jezika i književnosti
Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
kkatarina.r@gmail.com

Analiza ruskih frazema semantičkih polja 'blizu' i 'daleko'

U ovom se izlaganju analiziraju ruski frazemi semantičkih polja 'blizu' i 'daleko'. Osim toga, navode se njihovi ekvivalenti u hrvatskom jeziku, kao i primjeri upotrebe hrvatskih frazema.

Analiza svakog frazema započinje navođenjem njegova izvornog oblika preuzetog iz relevantnog frazeološkog rječnika i prikazivanjem spomenutog frazema u rečenici preuzetoj iz internetskog korpusa *ruTenTen11* na platformi *Sketch Engine*. Zatim se analizira komponentni sastav frazema te njegova semantika. Motivacija značenja svakog frazema razmatrat će se s obzirom na njegovu dubinsku strukturu. Također, navest će se porijeklo frazema te će se njegovo objašnjenje potkrijepiti navodima relevantnih frazeoloških rječnika. Struktura i kategorijalno značenje frazemā isto će se analizirati pomoću rječnika i druge stručne literature. Na samome kraju dotaknut ćemo se stilistike u analizi funkcionalno-stilske pripadnosti i emocionalne obojenosti frazema te ćemo navesti frazemske sinonime. Za svaki će se frazem odrediti njegov hrvatski ekvivalent te navesti primjer njegove upotrebe iz internetskoga korpusa *hrWac*. Hrvatski i ruski frazemi usporedit će se prema sličnostima i razlikama u upotrebi, stilskoj pripadnosti i značenju.

Ključne riječi:

frazem, analiza, semantička polja 'blizu' i 'daleko'.

Robert Sviben

Student Diplomskoga studija kroatistike i lingvistike

Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu

robertsviben3@gmail.com

**Zavoditi ili zavađati: Tvorbena plodnost prijevoja
u suvremenim hrvatskim govorima**

Prijevoj se u većini suvremenih normativnih priručnika hrvatskoga jezika ne spominje, a ako se mjestimice o njemu i govori, obično se navodi među glasovnim promjenama uz naznaku da je riječ o sporadičnoj pojavi koja je povijesno uvjetovana i ograničena na nekoliko izoliranih leksema. On uistinu jest jedan od prežitaka iz indoeuropskoga prajezika, gdje je ta pravilna smjena vokala u leksičkome korijenu imala središnju ulogu u iskazivanju gramatičkih informacija što fleksijske što derivacijske naravi. Međutim prijevoj u hrvatskome tek se odnedavna razmatra iz drugoga kuta, kao (i) živa sinkronijska pojava, pa ga primjerice Marković (2012) svrstava pod rječogradne postupke, odnosno tvorbene načine u širem smislu. Takav pristup polazište je ovoga izlaganja, u kojemu se istražuje tvorbena plodnost prijevoja u suvremenome hrvatskom, tj. mogućnost da se njime iz jedne riječi tvori druga. U tu su svrhu proučeni rječnički opisi i računalni korpusi te je dobiven popis prijevojnih obrazaca i kvantitativni podatci za analizu njihove distribucije. Pritom se osim standardnoga jezika istražuju i razgovorni jezik i kajkavski, i iako rezultati potvrđuju da je prijevoj rubna tvorba u hrvatskome, ipak se zaključuje da je plodnost veća nego što sugerira literatura, osobito u nestandardnim govorima (npr. *zavesti* > *zavoditi* / *zavađati*). Usto se pokazuje da je prijevoj važan mehanizam za izricanje gramatičkoga vida (imperfektivizacije) određenih glagola, što također utječe na nadmetanje između kanonskih i nekanonskih tvorbenih oblika. Na kraju se predstavlja pokušaj teorijskoga opisa hrvatskoga prijevoja uz pomoć konstrukcijske morfologije, što bi moglo biti dobrom podlogom za njegova daljnja istraživanja.

Ključne riječi: prijevoj, tvorba riječi,
glagolski vid, hrvatski govori,
konstrukcijska morfologija.

Adrijan Štivić

Student Diplomskoga studija povijesti i komparativne književnosti
Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
astivic@m.ffzg.hr

***Gospoda Glembajevi* i *Fritzspiel*: usporedba nepromjenjivosti
djelatnih sila**

Izlaganje se bavi analizom dramatoloških kontinuiteta u dramama *Gospoda Glembajevi* Miroslava Krleže i *Fritzspiel* Borisa Senkera. U početku se ističu dijametralno suprotne dramaturške tradicije koje determiniraju stilske formacije obiju drama. Dok se Krleža dvadesetih godina 20. stoljeća nakon svoje avangardističke faze vraća na tradiciju ibsenovske dramaturgije, pritom uvodeći u hrvatsku književnost epohu socijalnog realizma, Senker piše *Fritzspiel* početkom 21. stoljeća u tradiciji brehtijanske dramaturgije. Baštineći epizodičnost i fragmentiranost radnje, Senker preuzima Krležinu temu obitelji Glembaj, no svaki ulomak piše u tradiciji neke od epoha zapadne dramske književnosti.

Na temelju različitosti i sličnosti dviju drama u izlaganju će se analizirati odabrani ulomci Krležina i Senkerova teksta s aspekta teorije djelatnih sila. Drugim riječima, fokus se stavlja na analizu funkcija i elemenata koji ostaju nepromijenjeni čak i u okolnostima najradikalnijih izmjena. Tako se analizira „originalni“ sukob Ignjata i Leonea Glembaja te njegovo ostvarenje u *Fritzspielovu* psihodramskom ulomku *Bilješke doktora Altmana*, gdje će fokus razmatranja biti na (ne)važnosti dijaloga u sukobu. Ovaj krležijanski sukob uspoređuje se i s ulomkom *Leone, Madman of Agram. A Tragedy* te je fokus na ulančavanju prizora, odnosno na tome koliko relaksacija i intenzifikacija u slijedu događaja utječu na intenzitet sukoba.

Tema slučaja Rupert – Canjeg analizira se putem teorije uljezne sile, vrlo primjenjive na realističku i naturalističku dramu. U tom kontekstu zanimljivo je stoga promatrati kako se Krležino cjelokupno književno stvaralaštvo na koje su utjecale kulturno-povijesne i filozofske zadatosti njegova vremena idejno prenosi i u suvremenost. Konkretno, u posljednjem dijelu izlaganja analizirat će se pojava kolektivnog lika javnosti u onim *Fritzspielovim* ulomcima koji su i prostorno i vremenski, a čak i fabularno nepovezani s Krležinim tekstom, no i dalje na specifičan način korespondiraju s njim.

Antea Tokić

Studentica Diplomskoga studija povijesti i ruskoga jezika i književnosti
Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
antea.tokic@gmail.com

Starost i mladost u hrvatskoj i ruskoj frazeologiji

U izlaganju se raspravlja o frazemima i poslovicama u hrvatskome i ruskom jeziku koji se odnose na frazeosemantičko polje *starost* (*старость*), odnosno *mladost* (*молодость, юность*). Pomoću semantičko-konceptualne analize najprije se dolazi do zaključka o percepciji mladosti i starosti u pojedinoj kulturi te se njihovim kompariranjem postavlja pitanje ekvivalentnosti ili različitosti hrvatskih i ruskih frazema, njihove relativne količine, kao i pitanje ekvivalentnosti općenite, kulturološke percepcije promatranih pojmova koja se da zaključiti iz frazeologije. Za potrebe izlaganja koriste se hrvatski i ruski frazeološki rječnici te brojni primjeri poslovice kojima se nastoji dublje proniknuti u reprezentaciju starosti i mladosti u ruskoj i hrvatskoj slici svijeta. Pritom se u cijelom istraženom korpusu izdvajaju, među ostalim, povezivanje mladosti s neznanjem i neiskustvom (*mlad-zelen, если бы молодость знала i dr.*), kao i lijepim, nježnim pojmovima (*u cvijetu mladosti, mlad kao rosa, в самом цвету, время молодое — время золотое*), a starosti, pogotovo u ruskome jeziku, s fizičkom nemoći i smanjenim intelektualnim sposobnostima (*stara budala, старость с добром не приходит, старый – что стареет, то дурнеет*), jednako kao i s pojmovima kojima pripadaju manje poželjne konotacije poput bespotrebnosti (*stari panj, старый пень*). Kao jednu od rijetkih pozitivnih osobina u frazemima vezanima za starost nalazimo iskustvo (*старость опытом богата*). Posebno je zanimljivo primijetiti bogatstvo i negativne konotacije polja starosti u frazemima koji označavaju ženska lica, okarakterizirana kao zlobna i svadljiva (*stara vještica, baba roga, старая ведьма, баба Яга*), kao i činjenicu da se i za frazeološko polje mladosti veže više negativnih nego pozitivnih konotacija, jednako kao i sa starošću.

Ključne riječi:

frazem, poslovice, starost, mladost.

Darko Vasilj

Student Diplomskoga studija kroatistike i ruskoga jezika i književnosti

Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu

darko.vasilj2000@gmail.com

Skaz o skazu

U izlaganju se sumiraju glavni zaključci proučavanja skaza kao specifičnoga i u književno-umjetničkim tekstovima naveliko zastupljenoga stilskog postupka čije je izvoriste ruska književnost i kultura 19. stoljeća. Motivaciju za istraživanje te posebne pripovjedne forme orijentirane na „tuđi“ govor kojom se uspostavlja odnos s usmenoknjiževnim oblicima, folklorom i živom riječju predstavlja poprilična oskudnost i nedorečenost domaće (hrvatske) stručne literature. S osvrtom na relevantnu rusku literaturu u ovom će se izlaganju stoga ukazati na glavna obilježja skaza (status pripovjedača, karakteristike njegova izraza i popratne konotacije, dijalogičnost), osobitosti njegova poimanja u znanosti o književnosti tijekom povijesti (od predstavnika škole ruskog formalizma B. Ėjhenbauma i Ju. Tynjanova koji su ga početkom 20. stoljeća prvi definirali preko velikana ruske filologije Vinogradova i Bahtina do suvremenih teoretičara naratologije), njegove pojavne oblike i suprotstavljene tekstne funkcije koje se kreću u rasponu od poetizacije do parodije, njegovu zastupljenost u određenim književnopovijesnim epohama i konkretnim književnim djelima. Osim promatranja skaza u okvirima ruske književne klasike i sovjetske književnosti kasnoga socijalizma izlaganje će se dotaknuti i eklatantnih i prototipnih primjere skaza u recentnijoj hrvatskoj književnosti koji nesumnjivo dokazuju kako je praksa uporabe skaza u njoj itekako živa, iako možda nedovoljno prepoznata i opisana u književnoznanstvenoj literaturi. Na kraju će izlaganja biti spomenuta ostala značenja leksema *skaz*, koji svojom semantičkom strukturom izrasta iz okvira književnoznanstvene terminologije i zadire u folkloristiku, ali se pojavljuje i kao prepoznatljiv element razgovornoga stila suvremenoga ruskog jezika.

Ključne riječi: skaz, stilistika, ruska književnost, hrvatska književnost, formalisti.

Josipa Vukušić

Studentica Prijediplomskoga studija komparativne književnosti i kroatistike
Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
josipa@vukusic.net

Barbara Surjan

Studentica Diplomskoga studija anglistike i komparativne književnosti
Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
barbarasurjan@gmail.com

Izgradnja prostora u romanu *Adio kauboju*

Izlaganje analizira oblikovanje prostora u romanu autorice Olje Savičević-Ivančević *Adio kauboju* objavljenom 2010. godine. Sagledat će se način na koji se u suvremenoj hrvatskoj književnosti percipira jug Hrvatske na primjeru ovog romana. Postupci kojima autorica stvara imaginarni grad u djelu prokazuju imaginarij juga kojim barataju suvremeni čitatelji. Analizirat će se mehanizmi poput balkanizacije, tj. autobalkanizacije. Balkan služi kao europsko unutarnje drugo, tj. nazadno, periferno i pretežito maskulino društvo koje je ujedno obilježeno „atributima ženskosti“, tj. drugosti, drugorazrednosti, prirode, egzotičnosti, neposluha itd. (Matošević i Škokić 2014). U samom prostoru Hrvatske stvara se unutrašnje drugo u vidu projiciranja negativnih stereotipa na jug zemlje kao kontrast sjeveru odnosno Zagrebu. Još jedan od načina na koji se gradi prostor u romanu *Adio kauboju* paralela je s američkim Jugom pozivanjem na vestern pomoću klasičnih motiva „kauboja i Indijanaca“, preuzimanjem forme vesterna te eksplicitnim uvođenjem u radnju romana lika poznatoga američkog glumca Neda Montgomeryja i motiva snimanja vesterna. Savičević-Ivančević oblikuje roman, a time i prostor unutar njega i drugim elementima popularne kulture kao što su grafiti, stripovi, glazba itd. Nadalje, u analizi će se razmotriti kako drugost prostora koji Savičević-Ivančević stvara i u koji postavlja svoje likove nadopunjuje i podcrtava tematski sloj čija je ključna točka nasilje i izolacija onih koje društvo smatra drukčijima, tj. „onim drugim“.

Ključne riječi: autobalkanizacija, vestern, Olja Savičević-Ivančević, drugost, *Adio kauboju*.

Program konferencije

10:00–12:00

-Prva sesija-

10:00–10:30

Svečano otvaranje konferencije

10:30–11:00

Plenarno predavanje: dr. sc. Josip Užarević, red. prof.
O načelima analize pjesme

11:00–11:10

Rasprava

11:15–11:25

Ante Baran

Vladimir G. Sorokin, *Plavo salo*: kult „Majke Zemlje” kao metaforički satirički prikaz ruskog postsovjetskog fundamentalizma

11:30–11:40

Krešimira Polegubić

Liza Hohlakova kao sjecište ideja u *Braći Karamazovima*

11:45–11:55

Katarina-Antonia Boras

Motiv zla u drami *Vlast tame* L. N. Tolstoja

12:00–12:30

STANKA

12:30–14:30

-Druga sesija-

12:30–12:40

Jakub Gierszal

Poljski lingvisti na tragu naziva nogometnih klubova

12:45–12:55	●	Ana-Maria Dadić Frazemi u govorima Vladimira Vladimiroviča Putina o ratu u Ukrajini
13:00–13:10	●	Antea Tokić Starost i mladost u hrvatskoj i ruskoj frazeologiji
13:15–13:25	●	Katarina Rakić Analiza ruskih frazema semantičkih polja 'blizu' i 'daleko'
13:30–13:40	●	Lucija Bažant Ogledalce, ogledalce... – lingvokulturološko istraživanje o (auto)percepciji Hrvata
13:45–13:55	●	Lovro Klepac Kognitivnolingvistički pristup kolektivnim imenicama u južnoslavenskim jezicima
14:00–14:10	●	Teo Francišković Atribucija i apozicija u hrvatskom jeziku: Utjecaj engleskog jezika na hrvatsku strukturu
14:15–14:25	●	Robert Sviben <i>Zavoditi</i> ili <i>zavađati</i> : Tvorbena plodnost prijevoja u suvremenim hrvatskim govorima
14:30–15:00	●	STANKA
15:00–17:15	●	-Treća sesija-
15:00–15:10	●	Adrijan Štivić <i>Gospoda Glembajevi</i> i <i>Fritzspiel</i> : usporedba nepromjenjivosti djelatnih sila

15:15–15:25	●	Anamarija Mrkonjić Komu zahvaljujemo na ženskome pismu?
15:30–15:40	●	Josipa Vukušić i Barbara Surjan Izgradnja prostora u romanu <i>Adio kauboju</i>
15:45–15:55	●	Iva Antičević Motivi predaje kao usmenoknjiževnog žanra u Baretićevu romanu <i>Osmi povjerenik</i>
16:00–16:10	●	Anamaria Brkić Bajka kao tekstna vrsta
16:15–16:30	●	STANKA
16:30–16:40	●	Darko Vasilj Skaz o skazu
16:45–16:55	●	Antonio Milovina Problem ličnosti u visokotehnologiziranom (anti)utopijskom društvu na primjeru romana <i>Mi</i> E. I. Zamjatina i tehno-opere <i>Mi</i> , <i>XXII. stoljeće</i> V. J. Argonova
17:00–17:10	●	Elena Barić Aspekt vremena u romanu E. Vodolazkina <i>Brisbane</i>
17:15–17:25	●	Svečano zatvaranje konferencije

Philosavicon

Klub studenata rusistike
Pushkin

Zagreb, svibanj 2023.